

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕๐/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๔๑/๒๕๖๖

วันที่ ๑ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นายสมยศ สีนถาวร ที่ ๑ ผู้ร้อง
นายสุรชาย สุวกุล ที่ ๒
นายวิโรจน์ มณีเนตร ที่ ๓
คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายสมยศ สีนถาวร และคณะ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสมยศ สีนถาวร (ผู้ร้องที่ ๑) นายสุรชาย สุวกุล (ผู้ร้องที่ ๒) นายวิโรจน์ มณีเนตร (ผู้ร้องที่ ๓) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องทั้งสามดำรงตำแหน่งสารวัตรศุลกากร ระดับ ๗ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) (ผู้ถูกร้อง) จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งใหม่และออกประกาศคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เรื่อง การจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และจัดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญ ของทุกส่วนราชการเข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยจัดให้ผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานสารวัตรศุลกากร ระดับ ๗ เข้าประเภท

- ๒ -

ตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งประเภทวิชาการ ชื่อตำแหน่ง ในสายงานนักวิชาการศุลกากร ระดับชำนาญการ และส่งประกาศดังกล่าวให้แก่ทุกส่วนราชการ รวมทั้งกรมศุลกากรเพื่อมีคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องทั้งสามให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ สายงานนักวิชาการ ศุลกากร ระดับชำนาญการ ผู้ร้องทั้งสามเห็นว่าผู้ถูกร้องมิได้จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งใหม่ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๗ ให้มีผลใช้บังคับพร้อมกับ กฎ ก.พ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๒ เป็นผลให้ ผู้ร้องทั้งสามและผู้เคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานระดับ ๗ ถูกยุบเลิกมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง ทำให้ได้รับความเดือดร้อนและเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อีกทั้งภายหลังผู้ถูกร้องมีหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๔๔ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง การกำหนดให้ ผู้เคยดำรงตำแหน่งในสายงานตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการดำรง ตำแหน่งในสายงานตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยผู้ถูกร้องมิได้ กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานสารวัตรศุลกากร เป็นการดำรงตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนด ตำแหน่งชื่อตำแหน่งในสายงานนักวิชาการศุลกากร ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นอกจากนี้ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าว ยังระบุให้กรณีที่ยื่นออกเหนือจากที่กำหนดไว้ สามารถพิจารณาให้ผู้เคยดำรงตำแหน่งในสายงานตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการดำรงตำแหน่งในสายงานใดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้คณะกรรมการสามัญประจำกรม เรียกโดยย่อว่า “อ.ก.พ. กรม” เป็นผู้พิจารณากำหนดจากหน้าที่ ความรับผิดชอบและลักษณะงานที่ปฏิบัติประกอบกับหลักเกณฑ์การเทียบตำแหน่งตามหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๒ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การเทียบการดำรงตำแหน่ง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เท่ากับการดำรงตำแหน่งตาม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกร้องที่จัดให้ ผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานสารวัตรศุลกากร ระดับ ๗ เข้าตำแหน่งประเภทวิชาการ ชื่อตำแหน่ง ในสายงานนักวิชาการศุลกากร ระดับชำนาญการ เป็นการลดระดับข้าราชการพลเรือนสามัญของผู้ดำรง ตำแหน่งสารวัตรศุลกากร ระดับ ๗ โดยมิได้คำนึงถึงลักษณะหน้าที่ความรับผิดชอบ ลักษณะงานที่ปฏิบัติ และคุณภาพของงานตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๘

แต่อย่างไรก็ดี ผู้ร้องทั้งสามต่างยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางขอให้เพิกถอนคำสั่งกรมศิลปากรและให้แต่งตั้งผู้ร้องทั้งสามดำรงตำแหน่งประเพณีวิชาการ สายงานนักวิชาการศิลปากร ระดับชำนาญการพิเศษ ซึ่งศาลปกครองกลางมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ร้องทั้งสามยื่นอุทธรณ์และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อบ. ๔/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๖๗/๒๕๖๔ คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๓๔/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๖๘/๒๕๖๔ และคดีหมายเลขดำที่ อบ. ๗๖/๒๕๕๗ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๖๕/๒๕๖๕ ยืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองกลาง

ผู้ร้องทั้งสามเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกร้องเป็นการเลือกปฏิบัติ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๑๓๑ ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ผู้ร้องทั้งสามขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องที่จัดให้ผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานสารวัตรศิลปากร ระดับ ๗ ตำแหน่งประเภททั่วไป เข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีได้จัดทำหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กำหนดในมาตรา ๔๗ ให้มีผลใช้บังคับพร้อมกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๒ เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลอันเป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

๒. การกระทำของผู้ถูกร้องที่จัดให้ผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานสารวัตรศิลปากร ระดับ ๗ ตำแหน่งประเภททั่วไป เข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเทียบการดำรงตำแหน่ง ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๒ ลงวันที่ ๑๑

- ๔ -

อันวาคม ๒๕๕๑ เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล อันเป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

๓. การที่ผู้ถูกร้องออกประกาศ เรื่อง การจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และการจัดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญของทุกส่วนราชการเข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่ง ตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยมีได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๗ และมีได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในการจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๒ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล อันเป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

๔. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๗ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

๕. มีคำสั่งกำหนดค่าบังคับให้รัฐเยียวยาหรือช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ร้องทั้งสาม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องทั้งสามต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจาก

การถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...” และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๔๗ ผู้ใดถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ถ้าผู้นั้นเห็นว่าการละเมิดนั้นเป็นผลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และให้ผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่รับคำร้องจากผู้ร้อง โดยให้ผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทราบภายในสิบวัน นับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง หรือไม่ยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ผู้ถูกละเมิดมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสามกล่าวอ้างว่า การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกร้องไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายจากกรณีที่ผู้ถูกร้องจัดให้ผู้ดำรงตำแหน่งสารวัตรศุลกากร ระดับ ๗ เข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งประเภทวิชาการ ตำแหน่งนักวิชาการศุลกากร

- ๖ -

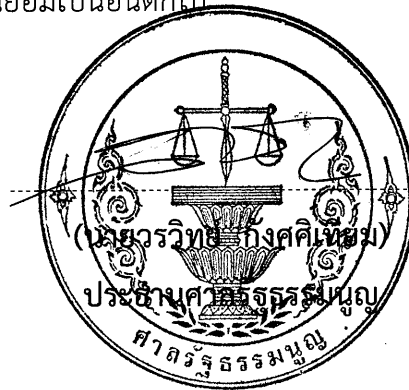
ระดับชำนาญการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีได้ปฏิบัติ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๗ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเทียบการดำรงตำแหน่งตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๒ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและ วรรคสาม ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ แม้ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องทั้งสามมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อ ศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีศาลปกครองสูงสุด มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ในคดีหมายเลขดำที่ อบ. ๔/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๖๗/๒๕๖๔ คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๓๔/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๖๘/๒๕๖๔ และคดีหมายเลขดำที่ อบ. ๗๖/๒๕๕๗ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๖๕/๒๕๖๕ กรณีเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือ คำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องทั้งสามไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องทั้งสามกล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม เป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องขอให้ ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย ซึ่งรัฐธรรมนูญบัญญัติให้สิทธิไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๓๑ (๑) กรณีไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ ประกอบมาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้อง ไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องทั้งสามไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

- ๗ -

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

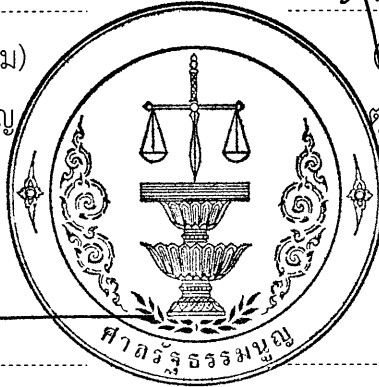
(คำสั่งที่ ๕๐/๒๕๖๖)

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนถดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รั้วมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ